

Ἀθῆναι νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἡ θάλασσα διὰ Διόρυγος νὰ ἀναβῇ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ Βελγικὴ Ἑταιρία γίνεται ἀληθὴς πηγὴ ἐμπλουτισμοῦ. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι θὰ παραγάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τοῦ ἔργου τῆς πλοῦτον δύο, τεσσάρων, διπλασίων ἑκατομμυρίων, πάλιν εἴμεθα ἐντὸς τῶν ὁρῶν τῆς λογικῆς. Ὅπως ἡ ἀγγλικὴ Ἑταιρία ἀφου διὰ τοῦ ἔργου τῆς, τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου ἐχάρισεν περὶ τὰ 4 ἑκατομμύριο εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τῶν καρπῶν τοῦ ἔργου τῆς ἐχάρισε δέκα, εἴκοσι ἑκατομμύρια. Οἱ Ἀγγλοὶ τοῦ σιδηροδρόμου ἐχάρισά 500,000 εἰς τὸν Γιαννόπουλον, ἑκατομμύριον εἰς τὸν Κεχαγιᾶν, καὶ εἰς ἄλλους ἄλλα. Αὗται εἶναι ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἐπιχειρήσεις χωρὶς κύθειαν, χωρὶς καταστροφάς, χωρὶς ναυάγια. Τιμιώταται, ἀγγλικιώταται.

Οἱ Βέλγοι δὲν κάμνουν μόνον τὸ Παλαιὸν Φάληρον διὰ γραφικωτάτου δρόμου προσιτὸν εἰς ὅλους τοὺς πόδας καὶ εἰς ὅλα τὰ βαλάντια, ἀλλὰ καὶ δημιουργοῦν τὴν συγκοινωνίαν τῶν δύο Φαλήρων, ἥτις θὰ εἶναι σχεδὸν ἀδιάκοπος. Ὅταν θὰ γίνηται κατάβασις ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Παλαιὸν Φάληρον καὶ ἀνάβασις ἀπὸ Παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, τὰ δύο Φάληρα ἐν αὐτῷ θὰ συγκοινωνῶσι καὶ θὰ γίνεσθαι, καταλαμβάνετε, τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος.

Θὰ παύσῃ ἡ ἀσφυξία τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ξενοδοχείου περιπάτου ἢ μᾶλλον στρωμώγματος ἐν Νέῳ Φαλήρῳ. Ὁ κόσμος καὶ ὁ ὥραιος καὶ ὁ ἄσχημος δὲν θὰ ἀποτελῇ λίμνην, ὡς πρῶτα, ἀλλὰ θὰ σχηματίζεται εἰς ρεύματα, κινούμενος, ἀερίζουμένος, ἀνανεούμενος. Τὰ συναπαντήματα θὰ εἶναι φαιδρότατα. Δύο ἀρτηρίαι θὰ καταβιδάζωσι κόσμον ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον καὶ πάλιν θὰ τὸν ὠθῶσι ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν θὰ μοιράζηται ὁ κόσμος καὶ δὲν θὰ γίνεσθαι ἐκείνη ἡ ἀδημονία τοῦ νὰ περιμένῃς, νὰ σπρώχνῃσαι, νὰ σπρώχνῃς, νὰ μονομαχῇς, νὰ γρονθοκοπῇσαι. Ἡ μόνη δὲ πηγὴ ἀνθρωπίνης σχετικῆς εὐ-

δαιμονίας—ἡ ποικιλία—θ' ἀποκατασταθῇ ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀρκεῖ καὶ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ νὰ γίνουσι κέντρα τινὰ διασκεδάσεως. Ὁ Ξηροτάγαρος, ἢ πρέπει νὰ γίνῃ Εὐρωπαῖος, νὰ ρίψῃ τὴν καλύβην τοῦ Ροβινσώνας, μὲ τὰ ὀχταπόδια καὶ τὰ γαῖδουροπόδαρά του, καταρτίζων ἐστιατόριον καὶ καφενεῖον ἀναψυκτικά, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προσαρτηθῇ καὶ κανὲν θέαμα, ἢ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὸ Βασιλεῖόν του, καὶ ν' ἀποσυρθῇ ὡς ἄλλος Λυκογιάννης εἰς τὴν δέκα λεπτὰ ἀπὸ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ἀπέχουσιν Πικροδάφνην τοῦ Ἀμερικανοῦ Χαλκοκονδύλη, ὅπου φέτος ἢ τὸ πολὺ τοῦ χρόνου ἀρχεῖται συνοικισμὸς ἄγριος, ἐξοχικὸς, ἀκοινώνητος.

Τώρα ἐπὶ τὴν κυρίαν ἀφορμὴν τοῦ ἄρθρου. Εἶνε ριψοκίνδυνος ὁ ἀτμόδρομος τῶν κυρίων Βωτῶ καὶ Ραδλέ; Ἐφ' ὅσον ἡδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ἡμεῖς, ἐπέστημεν ὅτι δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος. Σταματᾷ ὅπου τὸ θελήσῃ. Ἡ κεκτημένη του δύναμις δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐν μέτρον. Ἐὰν δηλαδὴ εὐρεθῇς αἰφνιδίως ἐν μέτρον πρὸ τῆς μηχανῆς, ἴσως τὸ σταμάτημα θὰ γίνῃ κατεπάνω σου· ἀλλ' ἅμα εὐρεθῇς ἐν μέτρον καὶ ὀλίγα ἑκατοστόμετρα, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα. Τοῦτο ἐπειραματίσθησαν οἱ κύριοι Ραδλέ καὶ Βωτῶ, ἱστάμενοι ἐντὸς τῆς γραμμῆς καὶ τότε δίδοντες διαταγὴν εἰς τὸν μηχανικὸν νὰ σταματήσῃ ὅταν εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων. Ἡ μηχανὴ σταματῶσα προέβαινε διὰ τῆς κεκτημένης δυνάμεως εἰς ἐν μέτρον. Ὡστε, κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ὁ ἀτμόδρομος εἶνε ἀσυγκρίτως ἀσφαλέστερος τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου· τὸν ἵππον δὲν δύνασαι νὰ τὸν σταματήσῃς τόσο ταχέως, ὅσον τὴν μηχανήν.

Εἶνε δὲ ἡ ταχύτης αὐτοῦ ἐλαστικωτάτη· δύναται νὰ τρέξῃ ὅσον ἡτμοσιδηροδρόμος περίπου, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ πηγαίνῃ μὲ βῆμα κηδείας, χαϊδεύων μόνον τὰς σιδηρὰς ράβδους. Ἐπὶ μέγα τμήμα ἐπηγαίνομεν, ἡγουμένου τῆς μηχανῆς ἐντὸς πάντοτε τῆς γραμμῆς τοῦ κ. Βωτῶ καὶ προ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 442)

— Γιάννη, Γιάννη; ἐφώνησε.
Οὐδέν.

Ἡ Λουίζα ὠχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ· μανιώδης ἔτρεχε πανταχοῦ ζητοῦσα τὸν μικρὸν καὶ φωνάζουσα δι' ὅλων τῶν πνευμόνων τῆς.

— Γιάννη, Γιάννη, Γιαννάκη, ἔλα ἔλα γλίγωρα στὴν μητέρα σου!

Τὴν φορὰν αὐτὴν παιδικὴ κραυγὴ τῇ ἀπῆντησεν, ἀλλὰ κραυγὴ τρόμου, κραυγὴ πνιγμένη.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἠσθάνθη τὸ αἶμά της πηγνύμενον εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ζαλισμένη, μανιώδης ἐκ τρόμου ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχετο ἡ κραυγὴ.

Φρίκη! Λύκαινα μεγάλη ὤρμησεν ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, εἰχθηκε τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ κρατοῦσε στὸ ρύγχος τῆς.

— Λύκος, λύκος! ἐκραύγασεν ἡ Λουίζα μετὰ σπαρακτικῆς φωνῆς.

Ἀλλὰ τὸ θηρίον δὲν ἤρπσε τὸ θῦμά του. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὤρμησε μὲ φλέγοντας ὀφθαλμούς τρομερὰ, ὑπερασπίσθη τὸ τέκνον τῆς, ἀλλὰ ἡ λύκαινα δὲν τὴν περίμενε, διὰ δύο πηδημάτων ὤρμησε πάλιν μέσ' τὸ δάσος κ' ἐγένετο ἀφαντος, φέρουσα μαζὺ τῆς τὸν μικρὸν Ἰωάννην.

Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς ἔπαυσε πάλλουσα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκοτίσθησαν, καὶ τὸ αἶμα κύτυπυσε δυνατὰ σ' τοὺς κροτάφους τῆς. Ἐξέβραλε κραυγὴν βραχνήν, τρομερὰν καὶ ἔπεσεν ἀνίσθητος.

Ὁ Ἰερώνυμος εἶχεν ἀκούσαι καὶ αὐτὸς τὴν κραυγὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἔτρεξε κραδαίνων τὸν πέλεκυν του, ἀλλὰ δὲν προέλαβε, φεῦ! νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ μικρὸν. Μόλις ἔμπαρσε νὰ δῇ τὴν λύκαιναν νὰ μπαίνει μέσα σ' τὴν πυκνὴν λόχμην. Ἐν τούτοις ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν ἀπελπιστικῶν τοῦ παιδιοῦ κραυγῶν καὶ τοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον παρήγε τὸ θηρίον ἐν τῷ δάσει φεύγον μετὰ ταχύτητος, ἔσπευσεν εἰς καταδίωξίν του. Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔχνη του, ὕστερα ὅμως τίποτε μὴ ἀκούων, καὶ μὴ ξεύρων ποῦ νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά του, ἐνόησεν ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος, καὶ ἔσπευ-

ηγουμένων έργατων, εἰς ἀπόστασιν πέντε περίπου μέτρων, καθαρίζόντων τὰς ράβδους ἀπὸ τῆς σωρευθείσης ἄμμου καὶ χαλικίων. Συντρίβει δὲ ὡς πιπὲρι καὶ ὀγκώδη λιθάρια ἢ μηχανὴ συναντώμενα ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς.

Ἐλάδομεν ἐπίσης ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσωμεν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιρροὴν τῆς ἀτμομηχανῆς. Ἰκανοὺς ἵππους κάρρων, οὓς συννητήσαμεν, εἶδομεν ἀπαθέστατα θεωμένους παρελαύνουσιν τὴν μηχανήν, ἃν καὶ καρραγωγέως τις ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ συλλάβῃ τὸν ἵππον τοῦ ἀπὸ τὸ αὐτὶ διὰ νὰ μὴν ἀγριέψῃ!!

Ἀλλὰ διὰ νὰ λείψῃ πᾶς τοιοῦτος κίνδυνος ἀρκεῖ νὰ εὐρυνηθῇ ἡ ἀπὸ παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Νέον ὁδός. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ συνεννοηθῇ τὸ Δημόσιον μετὰ τῆς Ἑταιρίας καὶ τῶν παροδίων. Οἱ τελευταῖοι δὲν πρέπει νὰ φανοῦν γλίσχροι εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη σπῆτι μόνον· ἀλλὰ καὶ δρόμον. Μόνον εἰς ἑλληνας εἶνε αὐτὴ ἡ διάθεσις τῆς λωποδυσίας εἰ δυνατόν δημοσίας ὁδοῦ, πρὸς στένωσιν αὐτῆς καὶ εὐρυνσιν τῆς οἰκίας. Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ δρόμος κάμνει τὸ σπῆτι, ὅπως τὸ ἐνδυμα τὸν ἄνθρωπον. Ἐξοχικὴ μάλιστα ὁδός πρέπει νὰ ᾖ ὅσον τὸ δυνατόν εὐρεῖα. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐν Φαλήρῳ παραθαλάσσιαι οἰκίαι ἀνήκουν ὅλοι εἰς πλουσίους, ὁ συμβιβασμὸς πρὸς πλάτυνσιν τῆς ὁδοῦ δὲν πιστεύομεν ν' ἀπαντήσῃ μεγάλας δυσκολίας.

Καλὸν δὲ εἶνε καὶ ἡ Ἑταιρία νὰ ἡγόραζε γῆν διὰ τὸν ἄκειθεν τῆς δημοσίας δρόμον ὃν κατεσκευάσας, νὰ συμπληρώσῃ τὸν δρόμον τοῦτον καὶ πέραν τῆς δημοσίας, συνεχίζουσα οὕτω τὸν ἰδικὸν τῆς δρόμον μέχρι τινὸς σημείου, ὅθεν ἡ κυκλοφορία νὰ γίνηται ἐλευθέρα καὶ ἀνοικτή. Καὶ ὡς μᾶς εἶπον, οἱ κύριοι διευθύνται τῆς Ἑταιρίας ἔχουν κατὰ νοῦν τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς.

Ἡ ἐπιχειρήσις εἴμεθα βέβαιαι ὑπὸ τιαύτης ἐπιτυχίας, θὰ στεφθῇ, ὥστε ἡ Βελγικὴ Ἑταιρία μετὰ γενναιότητος δύ-

νεται νὰ προβῇ εἰς τὰς θυσίας αὐτάς, καθιστῶσα τὸ ἔργον τῆς τέλειον.

Τοιαῦται περίπου εἶνε αἱ ἐντυπώσεις τῆς μικρᾶς μας ἐκδρομῆς τοῦ Σαββάτου, ἃς ἐξεθέμεθα ἐν πάσῃ ἀμεροληψίᾳ καὶ μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν ἡμεῖς ἀφ' ἧς ἐπατήσαμεν ἐν Ἀθήναις αἰσθανόμεθα καὶ καλλιεργοῦμεν ὑπὲρ παντός συνδεομένου μὲ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλῆς μας πρωτεύουσας.

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Αἰὼν μᾶς ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἂν δὲν θὰ παρευρεθῶν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα εἰς Μόσχαν, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι φοβοῦνται νὰ μὴν τοὺς πάρῃ κατὰ λάθος καμμιὰ βόμ-μα, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Στέψεως ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας γίνεται, λέγει, Θεός, ἐπομένως ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἢ μὴ βασιλεῖς, τοὺς θεωρεῖ δούλους τοῦ καὶ δὲν τοὺς πέρνει νὰ φάνε μαζί του σ' τὸ τραπέζι· ἀλλὰ τοὺς βάζει καὶ τρῶνε σ' τὰ πόδια τοῦ, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, λέγει, κανεὶς ἡγεμὼν δὲν τὰ σηκώνει· κατὰ συνέπειαν οὔτε ὁ Γεώργιος οὔτε ἡ Ὁλγα. Δὲν ξεύρομεν κατὰ πόσον ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς βεβαίως προερχομένη αὐτὴ ἐξήγησις, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐν τῷ δημοκρατικοαυλικῷ Αἰὼνι εὐρίσκουσα φιλοξενίαν, ἔχεται ἢ δὲν ἔχεται ὑποστάσεως. Μᾶς ἔρχεται πολὺ δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας προσκαλεῖ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν στέψιν τοῦ, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ καπλι-

σε νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸς τὴν οὐρλιάζουσαν ἀπὸ πόνον σύζυγόν του, ἥτις ἦτο ἀκόμη εἰς τὸν μέρος ὅπου εἶχε πέσει. Πολλοὶ ἦσαν γύρω τῆς. Συνελθούσα ἡ δυστυχὴς γυνὴ κατείχετο ὑπὸ φρικαλέων σπασμῶν, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κτυποῦσε τὸ πρόσωπόν τῆς. Τὸ δάσος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς κραυγὰς, τοὺς θρήνους, τοὺς ὀλολυγμούς. Ὁ ξυλοτόμος λαβὼν τὴν σύζυγον τοῦ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ καὶ περισφιγξας εἰς τὸ εὐρὺ στῆθός τοῦ τὴν περιποιεῖτο τρυφερώς. Ἡ νευρικὴ κρίσις κατηνάρθη βαθμηδόν, καὶ οἱ ἐπανειλημμένοι λυγμοὶ τὴν ἀνεκούρισαν.

Ὁ Ἱερώνυμος δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ ἔργον, οὔτε θυμῆθηκεν ὅτι εἶχεν ἀφήσει ἔρῃν μεγάλην φηγόν, κοπεῖσαν μέχρι τῆς καρδίας. Οἱ βραχίονες τοῦ δυστυχοῦς δὲν ἐκινούντο· ἀπολέσας τὸν μικρὸν τοῦ Ἰωάννην δὲν εἶχε πλέον δύναμιν. Τὰ μεγάλα τῶν Βεργίων δάση ἔμελλον νὰ στερηθῶσι μετ' ὀλίγον ἑνὸς τῶν ξυλοτόμων.

Αὐτὸς κατηφής, ἐκείνη κλαίουσα, καὶ οἱ δύο τοῦ, ἀπηλπισμένοι ἐπανῆλθαν εἰς τὸ χωρίον, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τινων φίλων, οἵτινες πρῶτοι ἔσπευσαν νὰ συμμερισθοῦν τὴν θλίψιν των. Γενικὴ ἦτον ἡ ἀπόγνωσις εἰς τὸ χωρίον Βουλβάν, ὅτε ἀνεγνώσθη τὸ συμβάν, πάντες δὲ, ἐπειδὴ ἡγάπων τὸν Ταβουρίνον καὶ τὴν σύζυγόν του, ἐπένθησαν ἐπὶ τῷ δυστυχίματι καὶ ἐξεδίηλυσαν τὴν συμπάθειάν των παντοιοτρόπως.

Παρευθὺς ὅλα τὰ πυροβόλα ἐπληρώθησαν, μικρὸς δὲ στρατὸς κυνηγῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἱερωνύμου, μετέβη εἰς τὸ δάσος πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λυκαίνης. Δὲν ἤλπιζαν βεβαίως νὰ σώσουν τὸν μικρὸν Ἰωάννην, ὁ ὅποιος βεβαίως εἶχεν ἤδη κατασπαρχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγρίου θηρίου, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῶν τὸ ἀθῶον θῦμα καὶ νὰ προλάβωσιν ἄλλο παρόμοιον δυστύχημα. Ἀντὶ δὲ πάσης θυσίας τὸ τρομερὸν ζῶον ἔπρεπε νὰ φονευθῇ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡρευνήθη τὸ δάσος καὶ ἀλληλοδιαδόχως πάντα τὰ περίξ δάση ἐν περιμέτρῳ δύο ἢ τριῶν λευγῶν. Οὐδὲν εὗρον. Ἡ λύκαινα εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Ὁ δὲ μικρὸς Ἰωάννης;

Ὁ Ἱερώνυμος ἔθεσε γύρω τοῦ πύλου τοῦ πλατεῖαν πένθιμον ταινίαν καὶ ἡ Λουίζα ἐμαυροφόρσε.

Ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἐτελέσθη ἐπικηδεῖος τελετὴ, εἰς ἣν παρέστη ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Βουλβάν καὶ τῶν περίξ δήμων. Τὸ πρακτικὸν δὲ τοῦ θανάτου τοῦ παιδίου κατεχωρίσθη ἐν τῷ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ τοῦ Διμαρχείου.

«Κατὰ τὸ 1854, κατὰ μῆνα Μάρτιον, παιδίον δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν, καλούμενον Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου καὶ τῆς Λουίζας Ζολί, συζύγου τοῦ, κατοίκου τοῦ χωρίου Μαρτίλ, εἶχε τῶντον ἀρπασθῇ ὑπὸ λυκαίνης. Τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τρομερὸν τοῦτο συμβάν ἐποίησε μέγαν κρότον εἰς πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν. Πᾶσαι αἱ ἐπαρχιακαὶ ἐφημερίδες

μέντο νὰ τὸν βάλλῃ νὰ φάγῃ μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτας του. Ἄλλ' ἐὰν πράγματι ὁ Αἰὼν ἔχει δίκαιον, ἂν τὴν ἡμέραν τῆς Στέφως τοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας κάμῃ *cōn Θεὸν* ἐπομένως δὲ καὶ τρώγῃ σὰ Θεὸς, τότε ὅλη ἡ στέφω εἶνε ἓνα εἶδος παραστάσεως, εἰς ἣν ὡς ἀρχικωμῶδὸς πρωταγωνιστεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ ὅπως εἰς μερικὰς κωμῳδίας τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τρώγῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἂν τύχῃ καὶ ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τὸν βλέπει καὶ τρώγῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ συμφάγῃ καὶ αὐτὸς, οὕτω καὶ εἰς τὴν Στέφω οἱ ἡγεμόνες, οἵτινες ἤθελον παρευρεθῇ εἰς τὴν φαντασμαγορίαν αὐτὴν τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Τσαροῦ δὲν δύνανται νὰ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ συμφάγῃ μὲ τὸν παριστάνοντα τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τὸν Θεὸν ἀρχικωμῶδον Τσάρον. Συμπεραίνομεν λοιπὸν, ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ἂν δὲν φοβοῦνται τὰς βρομάς, δύνανται νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν τελετὴν, ὡς *θεαταί*.

Ὡς νὰ μὴν ἔρχουν αἱ λοιπαὶ ταλαιπωρίαι τῶν ἐμπόρων ἐν τῷ τελωνεῖῳ Πειραιῶς ἐσχάτως προσετέθη καὶ ἄλλη οὐχὶ μικρότερη. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν παραιτηθέντος τοῦ Ταμίου κ. Κοισοβίλν, ὁ γραμματεὺς ὁ διευθύνων τὸ Β' τμήμα τῆς εἰσαγωγῆς κ. Γραμουντάνης, μετετέθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ ταμίου, τὸ δὲ Β' τμήμα μένει κενὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅλη ἡ ἐργασία δηληδὴ ἢ θεώρησις καὶ καταχωρίσις ὅλων τῶν διασαφίσεων μένει ἐκτελουμένη ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος καὶ μόνου. Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἰκανότητα καὶ καλὴν θέλησιν τοῦ γραμματέως δὲν δύναται οὗτος ν' ἀρκέσῃ, ὥστε ἐπισωρεύονται διασαφίσεις ἐπὶ διασαφίσεων, 30 δὲ, 40 καὶ 50 ἐνίοτε ἔμποροι περιμένουν πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ γραφείου ὡς ἄλλο βάπτισμα τοῦ Σιλῶμ, πότε νὰ ἔλθῃ ἢ σειρὰ τῶν νὰ λάβωσι τὴν διασαφήσιν τῶν καταχω-

ρημένων ὥστε νὰ προβῶσιν εἰς τὸν τελωνισμὸν τῶν κιθωτίων των. Ἄρα δὲ ὡς τύχῃ ὀλίγον ζωηρότερα συγκέντρωσις πραγματειῶν, καθὼς κατὰ τὰς ὁρέξεις τοῦ Γαλλικοῦ ἢ Αὐστριακοῦ ἀτμοκινήτου τότε κατατίθενται αἱ διασαφίσεις τὴν Πέμπτην φερ' εἰπεῖν, καὶ μόλις τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν δηλ. τὴν Παρασκευὴν κατορθώνει ὁ δυστυχὴς ἔμπορος ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φρουρᾶς ἣν ὑποχρεοῦται νὰ κάμῃ πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ δυστυχιοῦς ὑπαλλήλου.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τὸ γνωρίζει τὸ ἄτοπον αὐτό; καλὰ θὰ ἔκαμε νὰ λάβῃ προντίδα νὰ τὸ θεραπεύσῃ διότι καὶ οἱ ἔμποροι δὲν εἶναι μικρὸν μέρος τῶν φορολογουμένων.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν βλέπει τις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἄμαξαν ἐν ὁχλήματι λεωφορείου κλειστὴν, καὶ κιγγλιδωτὰς θυρίδας, ἡνιοχουμένην ὑπὸ χωροφύλακος παρ' ᾧ κάθηται ἐνωμοτάρχης. Ἡ ἄμαξα αὕτη ἐνθιμικῶς ἡμῖν τὰς ἐν Εὐρώπῃ πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑποδίκων ἢ καταδίκων ἁμάξας, αἵτινες ἐκεῖ καὶ αὐταὶ ἀκόμη εἶναι κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως. Πληροφορηθέντες περὶ αὐτῆς ἠκούσαμεν ὅτι ἀνήκει τῇ Μοιραρχίᾳ, χρησιμεύουσα πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑποδίκων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν φυλακισμένων, ἵνα μὴ διέρχωνται περὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Εὖγε τέλος ὅτι ἐλήφθη μέτρον ὅπερ ἀπαλλάσσει τοὺς δυστυχεῖς ὑποδίκους ἢ καταδίκους τοῦ νὰ σύρωνται, ἐνίοτε καὶ δεδεδεμένοι διὰ σχοινίων ἢ ἀλύσεων, ἐξευτελιζόμενοι πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν. Ἄλλ' ἂν τοῦτο ἐκρίθη ἀναγκαῖον διὰ τοὺς ὀλίγους στρατιωτικούς, πόσον μᾶλλον εἶναι δίκαιον νὰ ληφθῇ φροντίς καὶ ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν ὑποδίκων ἢ καταδίκων, οὓς ἐνίοτε βλέπομεν συρμένους δεδεδεμένους ἀπὸ τοῦ Μενδρεσὲ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ἢ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὑφισταμένους τὴν χλεύην καὶ

ἀφηνήθισαν αὐτὸ μετὰ λεπτομερείας, ἐν δὲ Παρισίοις πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἀνεδημοσίευσαν αὐτὸ ἐν τῇ στήλῃ τῶν διαφόρων.

Ὅτε ὁ ἀγριάνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐν τῷ δάσει τοῦ Μαρεῖλ, οἱ χωρικοὶ θυμήθηκαν τὸ δράμα τοῦ Βουλβάν, τὸ ὁποῖον πολλοὶ μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶχον λησμονήσει. Ὁ ἄγριος, τὸν ὁποῖον ὑπελόγιζον ὡς ἔχοντα ἡλικίαν δέκα ὀκτώ μετὰ εἴκοσιν ἔτων, εἶχεν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν, ἣν ἤθελαν ἔχει σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου. Ἡ σύμπτωση αὕτη παρῆγεν ἀξιόλογον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐραστὰς τῶν θαυμάτων.

— Πρωτὰτε ποῖος εἶνε ὁ ἀγριάνθρωπος κ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; εἶπεν ὁ ἀγριάνθρωπος εἶνε ὁ Ἰωάννης Ταβουρίνος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου ἐκ Βουλβάν, ποῦ τὸν ἄρπαξε μιὰ λύκαινα ὅταν ἦτο δεκαοκτὼ μηνῶν.

Οὐδὲν κατ' ἀρχὰς ἤθελον νὰ ἀκούσωσι· τέλος ὁμῶς συνήνεσαν νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴν των.

— Λογαριάστε νὰ δῆτε τί ἡλικίαν θὰ εἶχε σήμερον ὁ Ἰωάννης Ταβουρίνος; Δέκα ἐννέα ἔτων καὶ ἑξ μηνῶν, ἐπειδὴ τῷ 1845 εἰς ἡλικίαν δεκαοκτὼ μηνῶν ἡ λύκαινα τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔφερε ἔς τὸ δάσος. Λοιπὸν ὅσοι εἶδαν τὸν ἄγριον δὲν τὸν κάνουνε παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι ἔτη.

Ἐπὶ τούτου ἦτο δύσκολον ν' ἀντιλέξῃ τις.

— Ὅπως κ' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, προσέθετεν εἰς τῶν πε-

πεισμένων, θερμὸς διαδόχης τῆς γνώμης, ἐγὼ γνώρισα καλὰ τὸν ξυλοτόμον τοῦ Βουλβάν, μπορῶ νὰ καυχῶμαι ὅτι πολλὰς φορὰς ἐσφίξα τὸ χεῖρ του. Ὁ ἄγριος εἶνε δυνατός ὡς ὁ Ἱερώνυμος, τὸν ὁποῖον τρομερὰ μοιάζει. Εἶνε τὸ παιδί τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου ξυλοτόμου ἔς τὸ Βουλβάν.

Οἱ ἀκούοντες τελευταῖαν παραδέχοντο τὰς τοσοῦτ' ἐγγλῶττους ταύτας διαβεβαιώσεις. Ὅσοι δὲ ἐξ αὐτῶν δὲν ἤθελον νὰ πεισθῶσιν ἀκόμη ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον· τὸν Γιάγκο ἔφαγε ἡ λύκαινα.

— Εἶναι ἀλήθεια, καὶ στὸ Βουλβάν εἶχε πιστευθῇ ὅτι τὸ παιδί τὸ ἔφαγε ὁ λύκος, ἀλλὰ καὶ δὲν βεβαιώθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἂν καὶ ἔκαμαν ἄνω κάτω τὸ δάσος, δὲν εὗρον οὔτε ἓνα κοκκαλάκι τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ πῶς τὸ λές;

— Πάει νὰ πῇ πῶς ὁ λύκος δὲν ἔφαγε τὸ παιδί.

— Ἐννοεῖται.

— Τότε λοιπὸν γιατί τὸ πῆρε ὁ λύκος; Γιὰ τὸ μαῦρό του μάτι;

— Ἄ! Ἦξευρα πῶς θὰ κάμῃ αὕτη τὴν ἐρώτησιν. Ἡ λύκαινα δὲν ἦτο τόσον ἀγρία, οὔτε πεινοῦσε τόσον πολὺ, ὅπως δὲ θέλουν νὰ ποῦνε. Εἶχε γεννήσει ἐντὸς θάμνων καὶ ὁ πῆγε τὸν μικρὸν εἰς τὴν τρώγλην τῆς γιὰ νὰ τὸ κατακομμι-
τιάσῃ καὶ τὸν δώσῃ φαγὴ στὰ μικρά της. Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὴ

τὴν περιφρόνησιν τῶν συναντώντων αὐτοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἐν ᾧ οἱ περισσότεροι τούτων μετὰ 2 ἢ 3 ὥρας κηρύσσονται ἀθῶοι καὶ ἐξέρχονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· ὅπως εὐρέθη τὸ μέσον νὰ ἐφοδιασθῇ ἡ Μοιραρχία μετὰ τοιοῦτο λεωφορεῖον διὰ τοὺς στρατιωτικούς ἃς ἐφοδιασθῇ ἡ ἰδία ἡ ἄλλη τις ἀρμοδία ἀρχὴ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πολιτικῶν κρατουμένων. Καλὸν δὲ ἤθελεν εἶναι ἂν κατασκευασθῇ τοιαύτη τις ἅμαξα, ἡ θυρίς τοῦ ὀπισθίου μέρους δι' οὗ εἰσέρχονται ἐν αὐτῇ νὰ εἶναι ἐντελῶς κλειστή, ὥστε νὰ μὴ βλέπωσιν οἱ ἐντὸς αὐτῆς καθήμενοι τοὺς ἐξω οὐδὲ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ ἅμαξα δέον νὰ φωτιζέται καὶ ἀερίζεται ἐκ τοῦ ἄνω μέρους δηλαδὴ τῆς ὀροφῆς οὕτως εἰπεῖν.

ΔΥΩ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἐλάβομεν ἐξ Ἀλεξανδρείας τὰ πρωτότυπα δύο ἐλθέσεων πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπὴν. Νομίζει τις ὅτι τὰ ἔχει γραμμένα ὁ Βερβέρης τοῦ Παλληναθρώπου. Ὅμως εἶνε γνησιώτατα. Τὰ παραδίδομεν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν εὐθυμίαν.

**Μὲ συγχωρεῖτε—Παράπονον—Εἰς τὸν κύριον
Α. Στεφάνου.**

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ὑμῶν Γεωργίου Α' καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς πίστεως παρακαλοῦμεν τὴν τιμητὴν σας ἅμα σὰς παρουσιασθῇ εὐκέρια ἐξετάσεται καὶ δικάσεται καλῶς κατὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα τὴν τυρανίαν, τοὺς ραπισμούς, τοὺς φόβους, τοὺς

ἀγανακτισμούς καὶ τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑπέφερα ὁ δυστηχὴς ἀπὸ τὴν κατοικίαν μου ἕως ὅτου νὰ σοθῶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν φρεγάτα· Ἑλλὰς με ἐρίζαν τὸν δυστηχὴ ἀπὸ ἐξ καὶ περίπου μέτρα ὕψους, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν μου ἐμβήκα εἰς ἓνα πηγάδιον διὰ νὰ ἀποθάνω καὶ με ροσφαίτια ἐγλύτωσα τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ἀπὸ τοὺς κακούργους ὡς ἴδια πάθη τοῦ Χρηστοῦ (ἀκολουθεῖ.) πρῶτον μὲν μαρτυρὰ ἔχω τὸν Θεὸν καὶ δεύτερον διαφόρους πολίτας ἰθαγενεῖς τε καὶ εὐρωπαίους ἔχω καὶ ἐπίτροπον τὸν κύριον Ἰωάννην Χαριτάτον ὅπως βεβαιώσῃ τὰ δικάιά μου πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦτο δὲ γνωρίζω ὅτι ἡ τιμητὴ σας ἴσθαι ὁ μοναδικὸς πατήρ τοῦ δικαίου. καὶ νὰ με συγχωρῆται.

τοῦτο μόνον γνωρίζω παρὰ Θεοῦ ὅτι ὑπάρχω ὡς δῶρον εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἐξαναγεννήθην ἐκ δευτέρου μάλιστα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. (Δόξα τῷ Θεῷ.)

ὁ ταπεινὸς καὶ δούλος αὐτοῦ
Γεώργιος Στεφανίδης
ὁ ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βόλου

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βόλου

Πρὸς τὸν κ. Στεφάνου

Γεώργιος στεφανίδης ἔμπορος παντοπόλις ἑλλήν ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτῶν ἔχον παντοπολεῖον καὶ ἐπάνω κατικεῖαν ἱκίας εἰς τὴν ὁδὸν Γυγένα ἰδιοκτησίαν ὅσα ἄλλῃ μιγέου κατεριμύθην κατακράτος ὁ δυστυχὴς ἤμουν ἀσθενεῖς καὶ ἐδυσκολόβομουν διὰ νὰ ἀναχωρήσω καὶ δὲν ἤλπιζα ποτέ νὰ πάθω ἀπὸ τοὺς γιγόνουσμου ἐνι τοιοῦτον μαρτύριον ἀπεναντίας ἤλπιζα παρηγορίαν ὕστερ ν' ἀπὸ ἑνδεκα ἐτι ὅπου ἐργάζομαι εἰς τὴν Ἀλεξανδρεία μακρὰν τῆς πατρίδος

πήγαινε γιὰ θῦμα, ἓνας δασοφύλαξ τυχαίως εἰσελθὼν εἰς τὴν τρώγλην τῆς καὶ εὐρὼν τὰ παιδιὰ τῆς τὰ πῆρε μαζί του.

Ἡ λύκαινα μὴ εὐρίσκουσα τὰ μικρά τῆς ἤρξατο ὠρυομένη.

Ἐν τῇ ὁδύνῃ τῆς μὴ ἔχουσα πλέον μικρά, νὰ τοῖς μοιράσῃ τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ καταβροχθίσῃ μόνῃ τῆς. Τὸ ἄφισε λοιπὸν ἐπὶ τῆς κοίτης τῶν λυκιδέων καὶ πλάγιασε κοντὰ τοῦ παρ' αὐτῷ ἐκβάλλουσα ὑποκόφους ὠρυγμούς.

Βέβαια ὁ μικρὸς Γιάννης θὰ ἐκλαυσε πολὺ ζητῶν τὴν μητέρα του. Ἐν τούτοις ὀλιγώτερον φοβώτανε τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ τὸν κύτταζε μέσ' τὰ μάτια γλυκὰ γλυκὰ καὶ σὰ νὰ πονοῦσε.

Τὸ βράδυ ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ κροῖνῃ, καὶ γιὰ νὰ ζεσταθῇ κουβαριάσθηκε κάτω ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἡ ὁποία ἀνοιξε τὰ ποδάριά της καὶ τὸ ζεσταίνε ἀπὸ κάτω της. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ἀλλ' ὁ Γιάννης τοῦ εἶχε βυζάξει κατσίκια δὲν δυσκολεύθη νὰ βυζάξῃ καὶ λύκαινα. Ὅταν βύζαινε, αὐτὴ τὸ ἐγλυφε, δὲν εἶχε πρὶν ἀγριάδα θηρίου, τὸ περιποιούτανε σὰ παιδί τῆς, τὸ περνε πάντα μαζί της, τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ρύγχος της καὶ πρόσεχε νὰ μὴ τοῦ κάμῃ τὸ παραμικρόν.

Ἐβδομάδες, μῆνες παρήλθον καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἐσκέ-

πτατο πλέον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐπειδὴ τῶν παιδιῶν ἡ μνήμη εἶνε τόσο ἀσθενής. Εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν λύκαιναν, ἥτις τὸν υἱοθέτησε καὶ τὸν ἡγάπα ὅσο μπορεῖ λύκαινα ν' ἀγαπήσῃ τὰ κουτάβια της.

Ἐνὶ λόγῳ ἰδοὺ πῶς ὁ Ἰωάννης Ταβουρίνος, υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου καὶ τῆς Λουίζας Ζολῆς ἐκ Βουλβάν ἀνέστραφη ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἥτις τὸν εἶχε πάρει γιὰ νὰ τὸν κάμῃ φαγὴ εἰς τοὺς λυκιδεῖς της. Ἔτσι ὁ Γιάννης μεγάλωσε μέσα σ' τὰ δάση, μαζί με τὰ θηρία, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν τοὺς ἤλθε σὲ νοῦν νὰ τοῦ κάμουν κακὸ.

Οἱ ἄπιστοι, οἱ σκεπτικοὶ ἠρκέσθησαν τελευταῖον νὰ ὑψώσωσι τοὺς ὤμους καὶ νὰ γελάσουν, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ἱωάννου Ταβουρίνου καὶ τῆς λυκαίνης, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἐγένετο δεκτὴ ὡς ἀληθὴς παρὰ τῶν περισσοτέρων.

Ἐκτοτε ἐπαυσαν νὰ τὸν ὀνομάζουν ξένον τοῦ δάσους, τὸν δρομέα τῶν δασῶν, καὶ τὸν ὀνόμασαν Λυκογιάννην. Βεβαίως τὸ συναξάριον τοῦ ἀγριανθρώπου ἐξετέθη εἰς Βουλβάν καὶ μικρύτερον ἀκόμη. Ἀλλὰ τότε διατὶ ὁ Ἱερωνύμος Ταβουρίνος καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἐσπευσαν εἰς τὸ δάσος τοῦ Μαρεῖλ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ὁ Λυκογιάννης ἦτο ὁ υἱὸς των;

(Ἀκολουθεῖ)